

Міжнародний двадцять п'ятий ювілейний кінофестиваль в Калькутті.

Надзвичайно строкате місто в колірній та соціальній гамі. Місто жебраків та багатіїв, що нагадує величезний циганський табір, через який час від часу проїжджають золоті «Ролс-ройси» і пробігають босі ноги голодних дітей. Калькутта, або як зараз прийнято офіційно Колькатта зустріла нас фешенебельним п'яти зірковим готелем з захоплюючим дух багатством апартаментів, з мармуровими туалетами, стіни яких прикрашають репродукції Пікассо і телефонами прямого зв'язку з ресепшн які висять поруч з унітазом на рівні клієнта, щоб той хто сидітиме на ньому, міг зробити виклик не встаючи. І все це поряд з вулицями, де люди живуть на тротуарах, сплять, готують їжу, випорожнюються, миються, радіють і журяться. Але про це трохи згодом.

Відкриття кінофестивалю відбувалося на величезному критому стадіоні. Багатотисячна аудиторія зустрічала овацією велику кольорову делегацію, у складі якої виділялися міністр культури жінка, і чоловік індус, як пізніше ми дізналися мега зірка Боллівуду, щось на зразок Бреда Піта в Голлівуді. Бачили б ви і чули це захоплення публіки. Ось де невідомий патріотизм та безмежна любов до вітчизняного кінематографу. Калькутський кінофестиваль не лише один із найстаріших, а й найбільш представницький в Індії. 400 фільмів з понад 70 країн світу. Серед них і наша «Історія Лізи».

Але повернемося до самої Калькутти - райський земний куточок, де в лайні та розкоші уживаються босоногі жебраки та діамантові багатії. Де через калюжу на узбіччі в якій жінка в лахмітті пере дитячу білизну проїздить «Ролс-Ройс» в якому сидить жирний індус з масивним золотим ланцюгом на шії. При цьому ні бідна жінка, ні багатий індус не звертають один на одного уваги, не заздрячи, а ні співчуваючи.

Зовсім не складно на вулицях Калькутти вступити в людські екскременти, або братів наших менших, тут безліч бродячих собак, а ще священні корови, яких вже не часто зустрінеш. Випорожнення доступні як босій нозі індуського хлопчика так і дорогому взуттю від Версаче якогось товстосума, після чого і той і інший абсолютно не спантеличуючись, понесуть лайно кожен своєю дорогою, жебрак до убогого помешкання на кам'яній бруківці, його багатий співвітчизник до салону останньої моделі «Мерседеса» чи «Бентлі», при цьому обоє підуть дорогою загального калькутського пофігізму. Всі свої природні потреби тут можна задовольняти особливо не заморочуючись. Якщо колись потрапите до Калькутти і вам потрібно буде викинути сміття, не шукайте для цього сміттєвий бак, не переймайтесь, просто викиньте де зручно. Якщо вам раптом захочеться в туалет, не заморочуйтесь, хочете помитися, наприклад на центральній площі, заради бога, ніхто уваги не зверне.

Особливе ставлення до правил вуличного руху. Вони полягають в тому, що їх немає. Тому всі їдуть куди кому заманеться. Поліція? Та її повно по всьому місту на кожному кроці. Поліцейські всі дуже поважні, пихаті і всі розмахують руками, усвідомлюючи свою значущість. При цьому на них ніхто не звертає уваги і, схоже, їм це не потрібно. Ти зібрався змінити смугу руху, просто висунь руку у вікно і махай нею, навіть якщо доводиться перетинати суцільну, навіть якщо попереду тебе поліцейська машина. Махни рукою, тобто, пішов ти... Поліцейський теж махне тобі, хто перший проїде тому і пощастило. Пам'ятайте «Осінній марафон» Данелії, коли водій вантажівки стукнув головного героя, що зазівався, після чого кричав «Ти що не бачиш, я їду». Дуже схожа позиція. Клаксони це національне хобі. Гудять усі. Машини, автобуси, таксі, поліцейські, мотоцикли, мопеди. Знаків поворотів ніхто не включає, просто їдуть, куди кому заманеться і сигналять. Хто сигналить той і правий. Гудять з приводу і без приводу. Схоже не для того, щоб попередити, а для того щоб утвердитися, адже все одно ніхто не звертає уваги. У місті суцільна клаксонна какофонія. Сигналять не за потреби, а скоріше заради задоволення. Ну, пам'ятаєте себе в дитинстві в дитячій машинці? Адже ви любили цю справу? Хотілося ж натиснути на бібікалку? От і дорослим дітям Калькутти хочеться. Насправді ж можна збожеволіти. Поліцейські на перехрестях так само розмахують руками, усвідомлюючи і підкреслюючи свою необхідність. Враження, що махають коли захочуть, адже справа не в тому в який бік поїде весь транспорт з чотирьох сторін, важливо, щоб усі бачили, як він витончено диригує і яка на ньому гарна біла форма. Від такого руху всі авто їздять з потертими боками. Їх дуже багато на вузьких вулицях і вони змушені тертись один об одного. Але це особливо нікого не засмучує, індійський автопром 60 років чудово впорався зі своїм завданням, забезпечивши країну машинами з товстого металу, от вони досі й труться один об одного, їхні поранені боки замазують різнобарвною фарбою і машинки виглядають весело й кумедно, як і вся наповнена строкатих фарб Калькутта.

Наша міжнародна делегація складалася з представників багатьох країн світу, німці, англійці, американці, іранці, кіношники з Венесуели, Філіппін навіть Бутану. Так ось щодня нам влаштовували паті - розкішні банкети вечірки. На одній із таких вечірок, де чорношкірих офіціантів одягнених у смокінги було більше ніж нас гостей у більш демократичному одязі, з'явилося подружжя. Вона – бегемот із головою сови у срібній сукні, усіяній стразами, він просто бегемот із золотим ланцюгом. Їм усі кланялися, з ними фотографувалися, словом, висловлювали усіляку повагу. Отож, свідком найбільш незвичайного та незрозумілого мені довелося стати, коли ми вже попрощалися і сідали до автобуса. Я помітив як під ганок палацу, в якому ми вечеряли, підїхали дві величезні останні моделі «Бентлі». Один з авто кабриолет з золотим салоном не менше на мільйон доларів. Згодом до

автомобілів вийшли їхні власники. Як думаєте, хто? Подружжя бегемотів. Її посадили в одну машину, його в іншу. Ні, не тому, що не було місця, окрім подружжя нікого не було. Просто так ми можемо собі дозволити і це мають бачити всі.

Коли нашу групу возили на екскурсії я іноді втікав, щоб загубитися у нетрях Калькутти де місця для проживання на окремому клаптику тротуару вистачає всій родині, а поряд з ними й для бродячих собак. Але вони відрізняються не тим, що в них немає «Бентлі», вразило інше. Ці люди з вулиці, що недоїдають дуже красиві на відміну від потворних жирних багатіїв з золотих салонів дорогих автомобілів. Але на це ніхто не зважає і вони мирно співіснують вірячи в те, що так зумовлено вищими силами. Комусь у злиднях, комусь в золоті, але й тим і іншим у загальній різноманітності дивовижної та незбагненої країни тут по-своєму комфортно.

Kolkata International Film Festival
(Accredited by FIAPF)

Name

OLEKSANDR ZHOVNA

**SPECIAL
DELEGATE**

9TH - 15TH NOV, 2019

